

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/117/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0019200351
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:0019200351.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Aleny Mazúrovej v spore žalobcu: DASTRONAL, SE, so sídlom Pod Kostelem 225, Mochov, Česká republika, IČ: 289 53 428, proti žalovanej: C. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom B.. K.. S. XXXX/XX, Z., o neúčinnosť právneho úkonu, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo 14. januára 2020, č. k. 5C/3/2019-79

rozhodol:

M e n í rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku tak, že žalobu v časti o určenie, že darovacia zmluva je voči žalobcovi právne neúčinná, zamietla.

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Michalovce (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom určil, že „darovacia zmluva V 515/2017 z. d. 7.3.2017, čz-97/17 uzavretá medzi darcom Z. K., rod. C., trvale bytom X. XXX, XXX XX K., nar. XX.XX.XXXX a obdarovaným C. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B.. K.. S. XXXX/XX, XXX XX, Z., ktorou darca previedol na obdarovaného byt č. X, prízemie, vchod X, bytového domu č. súp. XXX na parc. č. XXX a podiel na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu so spoluvlastníckym podielom k pozemku o veľkosti 6840/123642 - V 332/2012 Čz 88/12, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie K., obec K., okres Z. (v rozsudku tiež len „darovacia zmluva“) je voči žalobcovi DASTRONAL, SE, Pod Kostelem 225, 250 87 Mochov, ČR, právne neúčinná“ (I), „návrh žalobcu vo vzťahu k zriadeniu záložného práva v prospech Slovenskej sporiteľne, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 na byt č. X, prízemie, vchod X bytového domu č. súp. XXX na parc. č. XXX a podiel na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku o veľkosti 6840/123642-V 332/2012 Čz 88/12 s tým, že tento je voči žalobcovi DASTRONAL, SE, Pod Kostelem 225, 250 87 Mochov, ČR právne neúčinný“ zamietol (II), konanie „o návrhu žalobcu vo vzťahu k zriadeniu záložného práva v prospech Spoločenstva vlastníkov bytov IČO: 35 577 452, Okružná 485, 072 22 Strážske v zmysle § 15 zák. č. 182/1993 Z. z. v znení zák. č. 151/1995 Z. z. žiadosť o zápis záložného práva Z 2114/09- čz. 335/09 s tým, že tento je voči žalobcovi DASTRONAL, SE, Pod Kostelem 225, 250 87 Mochov, ČR právne neúčinný, zastavil (III) a rozhodol o trovách konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal.

2. Len proti vyhovujúcemu výroku tohto rozsudku podala žalovaná odvolanie. Zamietavý výrok rozsudku (II) a jeho výrok o čiastočnom zastavení konania (III) neboli odvolaním napadnuté; v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť v zmysle ust. § 367 ods. 1 a contrario C.s.p., a preto v nej nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

3. Súd prvej inštancie napadnutým vyhovujúcim výrokom (I) rozhodol o žalobe, ktorou žalobca odporoval darovacej zmluve v podstatnom na podklade tvrdenia, že týmto právnym úkonom došlo k ukráteniu uspokojenia jeho pohľadávky na zaplatenie sumy 4.000,- Eur voči Z. K., nar. XX.XX.XXXX (ďalej tiež len „dlžníčka“). Žalobca poukázal na to, že dlžníčka dlh uznala v rámci Dohody o prístupení záväzku zo dňa 19.11.2018, na základe ktorej sa stal popri nej jeho dlžníkom tiež A. K. (jediný člen predstavenstva spoločnosti žalobcu, syn dlžníčky a strýko žalovanej - pozn. odv. súdu). Žalobca tvrdil, že k ukráteniu uspokojenia jeho pohľadávky v dôsledku darovacej zmluvy došlo preto, že okrem bytových nehnuteľností, ktoré v dôsledku odporovaného právneho úkonu z majetku dlžníčky ušli, táto nedisponuje inými hodnotami, ktoré by mohli byť pri exekúcii postihnuté. Argumentoval zároveň, že nakoľko sú dlžníčka a žalovaná vo vzťahu blízkych osôb, úmysel ukrátiť uspokojenie jeho pohľadávky odporovaným právnym úkonom sa zo zákona predpokladá.

4. Súd prvej inštancie skutkovo vyšiel zo zistenia, že v článku II Dohody o prístupení k záväzku zo dňa 19.11.2018 dlžníčka uznala zročný dlh voči žalobcovi zo zmluvy o pôžičke vo výške 4.000,- Eur s úrokmi z omeškania vo výške 0,25% denne od 1.1.2011 do zaplatenia. Mal za preukázanú aj skutočnosť, že dlžníčka darovacou zmluvou previedla na žalovanú bytové nehnuteľnosti v kat. úz. K.. Skutkovo tiež ustálil, že z prvotných vyjadrení samotnej žalovanej v konaní vyplynulo, že k uzavretiu darovacej zmluvy došlo s cieľom zamedziť uspokojenie pohľadávky žalobcu. Pokiaľ žalovaná takúto vôľu daryne neskôr aj negovala, súd prvej inštancie túto zmenu v jej tvrdeniach považoval za účelovú.

5. Na takto ustálený skutkový stav prvoinštančný súd aplikoval ust. § 42a ods. 1 až 3 zák. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov a na ich základe dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené všetky zákonné podmienky pre odporovanie právnemu úkonu. Skonštatoval, že dlžníčka dlh voči žalobcovi písomne uznala, že odporovaným právnym úkonom ušli z jej majetku bytové nehnuteľnosti a že prospech z toho mala žalovaná, ktorá je v katastri nehnuteľností evidovaná ako ich vlastníčka. Tá podľa jeho záveru mala vedomosť o tom, že k uzavretiu darovacej zmluvy dochádza práve z toho dôvodu, aby nebola uspokojená pohľadávka žalobcu.

6. Žalovaná v odvolaní navrhla, aby odvolací súd napadnutý vyhovujúci výrok rozsudku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní žalovaná namietala, že súd prvej inštancie nevenoval náležitú pozornosť jej tvrdeniu o neexistencii dlhu Z. K. a naňho nadväzujúcej argumentácii, že z tohto dôvodu ani nemohlo dôjsť k účelovému prevodu nehnuteľností na jej osobu. Vytkla v tejto spojitosti súdu prvej inštancie, že k týmto sporným skutkovým okolnostiam odmietol vykonať ňou navrhnutý dôkaz svedeckým výsluchom dlžníčky. Súd prvej inštancie podľa odvolateľky pochybil tiež tým, že vo veci rozhodol bez jej vypočutia, hoc z predchádzajúceho postupu súdu bolo z jej pohľadu zrejmé, že tak považuje za potrebné urobiť. Svojimi odvolacími námietkami, vytykajúcimi pochybenie v procesnom postupe, nesprávnosť zistení na podklade vykonaných dôkazov, neúplnosť skutkových zistení z dôvodu nevykonania navrhovaných dôkazov a poukazujúcimi tiež na nesprávnosť právneho posúdenia veci, žalovaná podľa úvahy odvolacieho súdu uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) C.s.p. V odvolaní žalovanou všeobecne zmienené odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a) a d) C.s.p. neboli podopreté konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na nedostatok podmienok konania alebo na prítomnosť inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu neboli tieto ďalšie odvolacie dôvody žalovanou materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnené. Odvolací súd v tejto spojitosti upriamuje pozornosť na záver vyplývajúci z uznesenia ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 90/2019 z 5. novembra 2019, v zmysle ktorého odvolací dôvod nemôže spočívať len na všeobecnom vyjadrení nespokojnosti s rozhodnutím bez bližšej špecifikácie vytykaných nesprávností v kontexte konkrétnych okolností prípadu. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števcák, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu odmietol tvrdenie žalovanej o neexistencii jeho pohľadávky; poukázal na to, že táto bola dlžníčkou uznaná a argumentoval, že nakoľko dlžníčka nie je stranou sporu, žalovaná v ňom proti pohľadávke ani nemôže namietat'. Z toho istého dôvodu by podľa názoru žalobcu nebolo

možné prihliadať ani na prípadnú svedeckú výpoveď dlžníčky. Žalobca v tejto spojitosti akcentoval, že dlžníčka doposiaľ nevykonala žiadne právne kroky, ktoré by viedli k spochybneniu uznania dlhu. Napokon žalobca vo vyjadrení k odvolaniu vyzdvihol skutočnosť, že odporovaný právny úkon bol urobený medzi blízkymi osobami, čo prakticky znamená, že pre úspešné odporovanie postačí preukázať, že k takému úkonu došlo, že sa tak udialo v zákonom určenom čase a že v jeho dôsledku bolo ukrátené uspokojenie jeho pohľadávky. V tejto konštelácii faktov by sa žalovaná mohla odporovacej žalobe ubrániť len v prípade ak by preukázala, že o úmysle dlžníčky ukrátiť uspokojenie jeho pohľadávky nemohla vedieť ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. Žalovaná však dôkazné bremeno k skutočnosti, že venovala okolnostiam a dôvodom prevodu nehnuteľností dostatočnú pozornosť, v spore neuniesla. Žalobca pritom akcentoval, že dôkaznú hodnotu k tejto skutočnosti nemal ani žalovanou navrhnutý dôkaz -výsluch dlžníčky.

8. Žalovaná v odvolacej replike v podstatnom zopakovala svoju argumentáciu proti existencii vymáhateľnej pohľadávky a nad rámec toho opísala sled udalostí, z ktorých podľa jej nazerania vyplýva, že dlžníčka dlh uznala v omyle vyvolanom A. K..

9. Aj žalobca vo svojej odvolacej duplike ťažiskovo zopakoval v odvolacom konaní už skôr prezentované argumenty. Doplnil ich v smere výkladu zákonného pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, za ktorú podľa jeho názoru treba považovať takú, ktorú je možné úspešne uplatniť na súde. Ako nepravdivé žalobca odmietol tvrdenia žalovanej ohľadne okolností, za ktorých došlo k uznaniu dlhu a naproti tomu prezentoval skutočnosti, majúce poukázať na to, že dlžníčka urobila odporovaný právny úkon pod vplyvom žalovanej.

10. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že je (odvolanie) dôvodné.

11. Žalovaná svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. nastolila predmetom odvolacieho prieskumu predovšetkým správnosť právneho posúdenia súdom prvej inštancie otázky naplnenia zákonných predpokladov pre úspešné odporovanie darovacej zmluvy z hľadiska existencie vymáhateľnej pohľadávky, ako jednej z nezastupiteľných podmienok pre možnosť žalobcu domáhať sa vyslovenia neúčinnosti tohto právneho úkonu dlžníčky voči veriteľovi. Súd prvej inštancie odpoveď na túto otázku v prospech žalobcu implicitne vystaval na názore, ktorý v odvolacom konaní prezentoval aj žalobca, že vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle ust. § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka je pohľadávka, ktorú je možné uplatniť na súde.

12. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý si nesprávne vyložil alebo napokon ak aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, v skutkových okolnostiach teda z právnej normy vodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

13. Podľa ust. § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníckove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

14. Súd prvej inštancie pri posudzovaní podmienok odporovateľnosti právneho úkonu dlžníčky síce správne vyšiel z citovaného zákonného ustanovenia; na škodu veci ho ale nesprávne interpretoval a v okolnostiach prípadu z neho vyvodil nesprávny právny záver.

15. Podstata interpretačnej nesprávnosti úvah súdu prvej inštancie má podľa názoru odvolacieho súdu pôvod v prehliadnutí faktu, že v súdnej praxi už skutočne dlhý čas prebieha interpretačný dísput v otázke čo treba rozumieť pod vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle ust. § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žiada sa hneď na úvod ozrejniť, že v právnej praxi nateraz nedošlo k uspokojivému vyriešeniu tohto výkladového rozporu a zároveň kriticky poznamenať, že úlohu takéhoto riešenia by vzhľadom na odlišné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - na jednej strane považujúce za vymáhateľnú uplatniteľnú pohľadávku (rozsudok sp. zn. 3 Cdo 102/99 z 23. decembra 1999, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 44/2001, uznesenie sp. zn. 4 Cdo 198/2010 z 27. februára 2012 a rozsudok sp. zn. 2 Obdo 69/2012 z 30. októbra 2013) a na strane druhej uvažujúce nad vymáhateľnou pohľadávkou ako nad pohľadávkou vykonateľnou (rozsudok sp. zn. 5 Cdo 188/2010 z 23. novembra 2011 a sp. zn. 6 Cdo 253/2012 zo 17. decembra 2013), mohlo najrazantnejšie splniť zaujatie právneho názoru veľkým senátom NS SR, procesným postupom podľa ust. § 48 C.s.p., ktorý však, vychádzajúc z jeho uznesenia sp. zn. 1 VCdo 4/2019 z 28. apríla 2020 odmietol zaujať právny názor v tejto otázke práve z dôvodu, že v praxi najvyššieho súdu sa už rozdielne rozhodnutia vyskytujú; nejde teda o prípad odklonu ale nekonzistentnú prax. Za tejto situácie neostávalo iné, než sa prikloniť k jednej z týchto dvoch názorových variant s vysvetlením rozdielových úvah, ktoré k tomu v myšlienkových pochodoch viedli. Odvolací súd v tejto súvislosti vyzdvihuje skutočnosť, že teleologický prístup k interpretácii ust. § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý prioritizuje skutočný zmysel vymáhateľnosti pred významom aký je tomuto slovu v praxi tiež pripisovaný, rozhodne predstavuje v právnej obci rozšírenejšie, prakticky aj udržateľnejšie a historicky (v kontexte úpravy stredného Občianskeho zákonníka) aj konzistentnejšie riešenie. V prvom rade sa je potrebné sa v tejto spojitosti zmieniť o tom, že chápanie vymáhateľnej pohľadávky ako pohľadávky zročnej či žalovateľnej bolo jasne odmietnuté právnou teóriou (por. Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár, Bratislava, : Eurokódex 2011, s. 326; Imrich Fekete Občiansky zákonník, Komentár. Bratislava: EPOS, 2007, s. 153, Svoboda, J. a kol.: Občiansky zákonník. Komentár a súvisiace predpisy, V. vydanie. Bratislava: Eurounion, 2004, s. 102, Ján Mazák, Peter Vojčík a kol.: Občianske právo s vysvetlivkami, zväzok 1. Bratislava: Iura Edition, 1997, s. 88 a ŠTEVČEK, M., DULAK, A., BAJÁNKOVÁ, J., FEČÍK, M., SEDLAČKO, F., TOMAŠOVIČ, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 318). Nemenej významný argumentačný zdroj v prospech názoru, že vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle ust. § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka je potrebné rozumieť vykonateľnú pohľadávku, predstavuje uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 284/2010 z 30. augusta 2010, v ktorom sa jednak ústavný súd jednoznačne priklonil k tomuto názoru a v ktorom zároveň odlišný názor (prvotne prezentovaný v rozsudku NS SR sp. zn. 3 Cdo 102/99 z 23. decembra 1999), „... interpretujúci pojem „vymáhateľná pohľadávka“ ako rovnoznačný pojmu „žalovateľná pohľadávka“, označil za „... menšinový názor vybočujúci zo štandardnej judikatúry všeobecných súdov“. Pri vážení zmieňovaných názorových alternatív je potrebné mať na zreteli tiež, že pri zhodnej právnej úprave v Českej republike, česká judikatúra konštantne rozumie pod vymáhateľnou exekučne vynútiteľnú pohľadávkou (por. rozhodnutia NS ČR uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk NS ČR pod R 12/1998, R 12/2003 a R 5/2007). Napokon i v rozhodovacej praxi NS SR už možno zaznamenať jasnejšie kontúry názorovej konzistentnosti s touto interpretačnou líniou. V nedávnom rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 237/2017 z 24. júna 2020 totiž najvyšší súd formuloval záver, že „Aktuálna rozhodovacia prax najvyššieho súdu, ako ani občianskoprávna doktrína, nezotrváva na takom výklade pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, aký vyplýva z rozhodnutia R 44/2001, aktuálna rozhodovacia prax najvyššieho súdu, ako aj občianskoprávna doktrína, sa od tohto výkladu zásadne odchyľuje “. Na podklade týchto argumentačných postojov právnej teórie a praxe k diskutovanej otázke spôsobu interpretácie slovného spojenia „vymáhateľná pohľadávka“ v ust. § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka, sa k názoru, že ňou treba rozumieť judikovanú pohľadávku alebo pohľadávku, vyplývajúcu z iného exekučného titulu, prikláňa tiež odvolací súd.

16. Súčasťou koncepcie „vykonateľnej pohľadávky“ je podľa právnej praxe tiež téza, podľa ktorej pre vyhoviecie odporovacej žalobe postačí, aby bola pohľadávka žalobcu vymáhateľná aspoň v čase rozhodovania o nej súdom. Požiadavka existencie judikovanej pohľadávky totiž do istej miery prirodzene predurčuje prax, kedy v záujme vyhnúť sa prekludovaniu práva odporovať právnomu úkonu, veritelia často pristúpia k podaniu odporovacej žaloby ešte pred právoplatným skončením konania o priznanie pohľadávky. Práve tento aspekt koncepcie „vykonateľnej pohľadávky“ viedol k formulovaniu už zmieneného záveru, že pre vyhoviecie odporovacej žalobe postačí, aby bola pohľadávka vymáhateľná aspoň v čase rozhodovania. Zároveň s tým právna prax zdôraznila význam procesného inštitútu prerušenia konania. Napríklad NS SR v uznesení sp. zn. 6 Cdo 253/2012 zo 17. decembra 2013 v

tejto otázke formuloval záver, že „Ak teda v čase rozhodovania súdu o odporovacej žalobe pohľadávka žalobcu (veriteľa) voči dlžníkovi ešte nie je vymáhateľná a žalobca sa domáha jej priznania v inom konaní, je spravidla daný dôvod na prerušenie konania o odporovacej žalobe podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.“. Rovnaký postoj má k riešeniu tejto procesnej situácie tiež NS ČR, ktorý napr. v rozsudku sp. zn. 21 Cdo 2285/2000 z 22.6.2001 prezentoval názor, že „V prípade, že v dobe rozhodovania súdu o odporovacej žalobe nie je pohľadávka žalobcu voči dlžníkovi ešte vymáhateľná a že sa žalobca domáha priznania tejto pohľadávky v inom konaní (napríklad na súde), je spravidla daný dôvod na prerušenie konania o odporovacej žalobe podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. V konaní, v ktorom sa prejednáva priznanie pohľadávky žalobcu voči dlžníkovi a v ktorom má byť o ňom rozhodnuté, je totiž nepochybne riešená otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu o odporovacej žalobe.

17. Vo svetle týchto interpretačných vodítok odvolací súd uzavrel, v prvom rade, že žalobca nemá vecnú legitímáciu k odporovacej žalobe, nakoľko pohľadávka pre ktorú sa domáha neúčinnosti právneho úkonu nebola judikovaná súdnym rozhodnutím a nevyplýva ani z iného exekučného titulu (§ 45 zák. č. 233/1995 Z. z.). Ostáva dodať, že uznanie dlhu Z. K., keďže nebolo urobené vo forme notárskej zápisnice, obsahujúcej právny záväzok, s vyznačením oprávnenej osoby a povinnej osoba, právneho dôvodu, predmetu a času plnenia a súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice (§ 45 ods. 2 písm. c) uvedeného zákona), exekučným titulom nie je. Podľa názoru odvolacieho súdu zároveň v okolnostiach prípadu nie sú splnené predpoklady pre prerušenie konania za účelom vyčkania na priznanie pohľadávky žalobcovi v inom konaní podľa ust. § 164 C.s.p., keďže takéto konanie neprebíha.

18. Z týchto dôvodov vecne nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie nemohlo byť v odvolacom konaní potvrdené v zmysle ust. § 387 ods. 1 a contrario C.s.p. a nakoľko zároveň neboli splnené zákonné predpoklady ani pre jeho zrušenie (§ 389 C.s.p.), v súlade s ust. § 388 C.s.p. ho odvolací súd zmenil tak, že žalobu v časti o určenie, že darovacia zmluva je voči žalobcovi právne neúčinná, zamietol.

19. Vzhľadom na zmenu napadnutého rozsudku, rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 396 ods. 2 C.s.p. o nároku na náhradu trov celého konania.

20. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

21. Podľa ust. § 255 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

22. V celom konaní, teda v jeho prvoinštančnom štádiu i v jeho odvolacej časti, mala v konečnom dôsledku žalovaná plný procesný úspech, a preto jej v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý bol v konaní neúspešný. Nakoľko však podľa obsahu spisu žalovanej v konaní trovy nevznikli a ich vynaloženie v okolnostiach prípadu ani nemožno rozumne predpokladať, odvolací rozhodol o trovách konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).